

STATSMINISTER GRO HARLEM BRUNDTLAND

Måløy, 15. august 1994

Det viktigste spørsmål i norsk politikk nå er den avgjørelsen vi alle skal ta sammen 28. november: Skal Norge være fullt med i det Europeiske samarbeidet- eller skal vi stå utenfor EU?

I nyere tid har Norge vært fast forankret i det vestlige samarbeidet. Vi har stått sammen med våre venner og allierte i krig som i fred. EU vokser nå fram som storstuen for europeisk samarbeid, og dette samarbeidet utvides til våre naboland - det vender seg østover og åpner døren for land som for kort tid siden lå bak jernteppet.

Hvis Sverige og Finland sier ja, som jeg tror de gjør, kan det oppstå en ny skillelinje i Norden, mellom oss og de andre. Er Norges framtid best tjent med at vi er med, på lik linje med venner og allierte, eller er det best å bli stående utenfor?

Alle her vet hva mitt svar er. Men 28. november teller ikke min stemme noe mer enn din. Da må vi alle ta ansvar for å velge det vi mener er best for landet og for kommende generasjoner.

I et hvert lands historie kommer det korsveier der vi må ta ansvar sammen - der vi må velge. Vi står nå ved en slik korsvei. Europa har forandret seg og også Norge skal finne sin plass slik at vi fortsatt kan ha trygghet for jobb - velferd - et rent miljø og et fredelig Europa.

Det lå en grundig vurdering bak da Regjeringen fikk støtte til å søke om medlemskap. Vi mente at det var viktig at også det norske folk fikk rett til å velge. Den retten kunne vi bare sikre ved å søke og forhandle. Nå ligger kortene på bordet. Valget er ditt.

Vi har fått et godt resultatet. Vi har møtt respekt for norske særtrekk fra de andre landene og et ekte ønske om at Norge kommer med. For meg står det klart at vi bør gripe denne sjansen nå - sammen med våre nordiske naboer. Framtiden er krevende nok om vi ikke også skal møte den alene. Derfor tror jeg ja er best, for Norges skyld.

Mange er i tvil. Det er tre måneder til vi skal stemme og det gir tid til informasjon og tid til å tenke. Det er mange enkeltargumenter i debatten. Når jeg har landet på ja - så er det resultat av en helhetsvurdering. Fire grunner har vært særlig viktige for meg:

- Medlemskap gir oss det tryggeste grunnlaget for fred, sikkerhet og miljø - og en økonomi som kan sikre arbeid og velferd til alle.
- Vi har fått et forhandlingsresultat som tar vare på norske særtrekk og som sikrer et godt grunnlag for arbeid og bosetting i hele landet.

- Medlemskap gir oss full medbestemmelse og sikrer at vi selv kan ivareta norske interesser i Europa.
- Medlemskap sammen med våre naboer gjør at vi kan ta vare på og videreutvikle samholdet i Norden.

**

Det aller viktigste er jo hva som gir oss og nye generasjoner størst trygghet for framtiden.

Landene som samarbeider i EU har satt som mål å bidra til fred, stabilitet, økonomisk utvikling, miljø og sysselsetting. Og EUs medlemmer er de landene som står oss nærmest: Nederland, Belgia og Luxembourg - Hellas, Spania og Portugal - Italia, Frankrike, og Tyskland - Irland, England og Danmark. Østerrike har sagt ja - og når vi skal ta vår avgjørelse, tror jeg at også Finland og Sverige har sagt ja.

I 1972 var det seks land - nå er det tolv, ved nyttår kanskje seksten - og om noen år kan det bli over tyve når døren åpnes for land i Øst-Europa. Da snakker vi om den store kretsen av europeiske land. Når alle andre søker sammen - skal da Norge vende seg bort?

Hva er det alle disse landene er ute etter i dette samarbeidet?

De vil sikre en sunn økonomi og grunnlaget for velferd.

De vil ha felles regler for å beskytte de svake og kontrollere de sterke.

De vil vedta regler for et bedre miljø.

De vil stå sammen om sin sikkerhet.

De vil samarbeide mot kriminalitet og narkotika.

De vil bygge ut jernbanenettet og andre kommunikasjoner slik at Europa knyttes tettere sammen.

Større trygghet for framtiden er selve hensikten med samarbeidet. Dette er fredsarbeid på veien inn i et nytt århundre.

Det er de som omtaler EU som noe skremmende og fremmed - som vil ha det til at EU ikke er demokrati - eller at Norge ikke vil være en selvstendig nasjon som medlem.

Men, dere: Kan dette være troverdig? Er de virkelig slik de landene som vi alltid har regnet som våre nærmeste og beste naboer? Er det slik de er de demokratiske landene som har vært våre venner og allierte i årtier? Tror vi at land som Danmark, England, Nederland og Frankrike ikke lenger er selvstendige?

Nei, la oss ikke skremme. Pessimisme og frykt bringer oss ikke framover. Og la oss heller ikke glemme at det er landene som styrer utviklingen av EU - ikke omvendt. Samarbeidet er det landene får til sammen - verken mer eller mindre. Veien blir til mens de går - og det er de som går sammen som bestemmer kursen.

For at verden skal ta noen skritt framover, så må Europa være med - ja som oftest gå foran. Bidrar vi mest til det ved å stå utenfor? Er det det som er Norges bidrag og rolle? Får vi mer innflytelse i verden om vi velger å ikke ha innflytelse i Europa? Blir Europas beslutninger bedre uten nordmenn?

Grunnlaget for arbeid og fritid, hverdag og høytid, er at økonomien er i orden - at bedriftene går godt, at staten og kommunen har inntekter som sikrer helsevesen og eldreomsorg - barnehager og utdanningstilbud - og at vi fordeler det vi skaper i fellesskap på en rettferdig måte.

Ikke noe kan erstatte vår egen innsats for å sikre en sunn norsk økonomi. Først og fremst har vi oss selv å takke om det går bra, og oss selv å klandre om det går dårlig. Men vi kan innrette oss slik at jobben blir enklere. Det gjør vi hvis landene i Europa trekker mer i samme retning og ikke motarbeider hverandre.

Det vi i Norge har gjort de siste årene har gitt resultater. Rentene er lave, prisene stiger lite, ledigheten er nesten lavest i Europa og på vei nedover. De målene vi har nådd - de er faktisk de samme som EU-landene har satt seg. Vi er av de få landene i Europa som har fått den orden i økonomien som EU-landene søker mot. Og slik kan det fortsette - om vi er flinke nok. Alt det vi har gjort siden vi rettet opp etter jappetiden på 80-tallet kunne vi også ha gjort som medlemmer av EU.

Europa er vårt viktigste marked utenfor Norge. I snart ett år har Norge gjennom EØS-avtalen vært en del av det som kalles EUs indre marked. Det omfatter nå 17 europeiske land. Der er spillereglene like. Men nå er flere EFTA-land for full fart inn i EU. Det endrer ikke på at vi er en del av markedet. Men det endrer balansen i hele EØS-samarbeidet hvis EFTA-siden skulle bestå av bare Norge, Island og Liechtenstein. Gir det den innflytelsen og sikkerheten vi ønsker når det skal vedtas nye regler i framtiden?

Vi har ikke noe å frykte i konkurransen med andre land. Tvert i mot. Vi viser at vi kan i dag - i EØS - til tross for at noen mente det ville gå helt galt med oss. Da kan vi også i EU. For reglene i markedet er de samme - med unntak av tollene på fisken som vi nå må betale i EØS og som begrenser norsk salg av fisk til Europa.

Noen vil ha det til at når ledigheten går opp, så er det fordi vi fører EU-politikk - mens når den går ned er det fordi vi fører norsk politikk. Men den er litt for drøy. Noen vil beklage det, men det finnes ennå ingen helhetlig EU-politikk - det finnes bare god og dårlig politikk i medlemslandene. Vi kan ikke snakke om EU-ledighet når tallene varierer mellom 2,5% i Luxembourg og 25% i Spania. Det blir like rart som å snakke om en nordisk ledighet når vi har 6% i Norge og nærmere 20% i Finland.

Vi vil være med på å legge en kurs for full sysselsetting. Dette er det viktigste spørsmålet i Europa. Alle land er avhengige av hverandre. Skal vi bare håpe og tro - eller skal vi være med og gi vårt?

Noen prøver å skremme med begreper som felles valuta og en felles sentralbank. Men hva er det vi snakker om? Vi snakker om å hindre at valutaspekulantene får fritt spillerom. Vi snakker om at flere europeiske land må ha orden i sin økonomi - uten for stor gjeld - uten for store underskudd og uten høy prisstigning. Dette vil være bra for Norge og for hver enkelt av oss. For går det dårlig ute i Europa - da skal det så mye mer til for at det går bra i Norge.

For husholdningene og for bedriftene i Norge er det en fordel med lave renter. Blir vi stående utenfor EU må vi regne med at norske renter vil ligge høyere enn om vi er med. Utenfor EU vil det knytte seg større usikkerhet til investeringer i Norge. Utenfor EU vil vi ha mindre innflytelse på en politikk som uansett vil virke også på oss. Vi vet hva renter, prisstigning og investeringer betyr for arbeidsplassene og for den enkelte.

Derfor er et ja til EU et nei til prisstigning og dyrtid. Det er et ja til et sikrere grunnlag for jobb til alle. Det er et ja til lavere renter, stabile priser og billigere mat for forbrukerne.

Jeg mener at vi styrker vår egen politikk for full sysselsetting ved å være med. Jeg mener vi som medlemmer vil få en mer solid økonomi - og en solid økonomi er både grunnmuren og reisverket i velferdsstaten. Ett er sikkert: Hvis det var slik at et EU-medlemskap truet det norske velferdssamfunnet - da ville jeg ikke ha anbefalt et ja. Jeg sier ja fordi jeg er trygg på at medlemskap vil sette oss bedre i stand til å styrke den velferdsstaten vi er stolte av.

**

Vi har fått et godt forhandlingsresultat.

Norge har særtrekk som det må tas hensyn til, vi bor og arbeider under andre forhold enn lenger sør i Europa. Det var det forhandlingene handlet om. Vi ba verken om unntak eller unnskyldning for norsk virkelighet. Vi ville ha norske særtrekk som en del av EU-samarbeidet og ikke bare et unntak. Vi i Norge er et bidrag til mangfoldet i Europa - og da behøver vi ikke stå med lua i hånden. Det kler oss da heller ikke.

Vi har fått varige ordninger. Samarbeidet i EU må - og vil - i framtiden romme den nye virkelighet som Norden bringer med seg - og vi forlanger og forventer respekt for våre særtrekk og vitale interesser.

Dette har vi nådd fram med. Vi måtte ha sikkerhet for kontrollen med naturressursene - for de er vi avhengige av.

- Oljeressursene er og forblir våre - ingen stiller spørsmål ved det.
- Vi beholder fiskeressursene i Nordsjøen og i nordlige farvann og vi har sikkerhet for en trygg forvaltning.

- Vi har fått egne ordninger for nordlig landbruk i store deler av landet og grønt lys for nasjonal støtte til landbruket forøvrig og til en aktiv distriktpolitikk.
- Vi vil få støtte fra EUs fond til områder med spredt bosetting - det betyr nye muligheter i distriktpolitikken.

Det omfattende forhandlingsresultatet har en viktig fellesnevner: Vi har fått våre europeiske naboland med på hovedlinjene i den politikken vi fører for verdiskapning, arbeid og bosetting i hele landet. Det gir oss økt trygghet.

Vi vil at det skal drives jordbruk i hele landet. Det har med matproduksjon å gjøre - det har med kulturlandskap å gjøre - det har med å ta Norge i bruk å gjøre.

Like mye av Norge er dyrket mark i dag som for 35 år siden. Men utviklingen har ikke stått stille: Siden 1960 er antall ansatte i landbruket redusert til en tredjedel. Men produksjonen er tredoblet. Det sier noe om den teknologiske utviklingen.

Vi skal ruste oss for fremtiden. Da kan vi ikke lukke øynene for det som skjer rundt oss. Om ett år er Sverige nede på EUs matvarepriser. Da må også våre matvarepriser ned, hvis vi ikke vil ende opp med svenskegrensen som en lang handledisk med oss på kundesiden og svenskene ved kassa.

Dette skal vi greie. Med den avtalen vi har fått - og med vilje til solidaritet - vil vi sikre de samme utviklingsmuligheter for landbruket som medlemmer av EU - som de retningslinjene Stortinget har bestemt for norsk jordbruk helt uavhengig av EU-medlemskap.

Med denne avtalen kan vi gi varig støtte til landbruket. Noe betaler EU, noe betaler vi sammen og noe betaler vi selv. Dere har sett det berømte dråpekartet som viser hvilke områder som kalles nordlig landbruk. Det strekker seg fra Finnmark helt til Sørlandet. Hele Sogn og Fjordane er dekket. Her kan vi bruke særegen nasjonal støtte på dagens nivå. Og områder vest og sør i Sør-Norge blir slett ikke uten støtte. Fortsatt vil vi legge vekt på særlig støtte til distriktslandbruket. Det vil bli sterkere satsing på miljøvennlig jordbruk og bygdeutvikling.

Samtidig vil vi hjelpe norsk landbruk og næringsmiddelindustrien gjennom en helt nødvendig omstilling - en omstilling som må komme enten det blir ja eller nei i november. Ser vi framover tror jeg at et ja gir større sikkerhet for landbruket enn et nei.

Her i Måløy er mange opptatt av fiskeriløsningen, så la meg gå litt nærmere inn på den. Vi sa klart fra da forhandlingene tok til at vi ville stå på for kyst-Norges interesser. Det har vi gjort. Også som medlem av EU vil vi fortsette å kjempe for kyst-Norges interesser, fordi det er av vital betydning for landet at vi kan høste og foredle havets levende ressurser.

Norske fiskeres rettigheter til fiskeressursene er sikret. Dette er ikke tidsbegrenset og kan ikke endres uten at Norge er enig. Og et slikt

samtykke har vi faktisk ikke tenkt å gi. Vi har også trygghet for at 12-milssonen fortsatt forblir et område kun for norske fiskere. Jeg har ikke møtt noen i EU-landene som ønsker noe annet.

Det er mange misforståelser ute og går om fiskeriløsningen. I samtaler med folk får jeg høre de utroligste ting - om spanjoler og irer som står rede til å innta norske fiskebanker og om Kystvakten som ikke lenger skal få drive kontroll. Da må jeg si: Tror dere virkelig at vi ville ha gjort noe slikt - solgt ut vitale norske interesser? Tror dere at denne regjeringen kunne ha stått oppreist og bedt folk si ja hvis det hadde vært tilfelle?

Det forholder seg slik: Vi beholder våre fiskerettigheter - bestand for bestand. Dette er ikke en midlertidig løsning - den gjelder for generasjoner. Ingen slipper ukontrollert inn hos oss og selvsagt skal Kystvakten drive kontroll - helt ned i lasterommet om nødvendig - både med norske og utenlandske fartøy.

Men alle vet at det vi gjør hos oss ikke er nok. Fisken krysser grensene - havet er sårbart - og det andre land gjør i sine farvann kan få dramatisk betydning hos oss. Derfor vil en sterkere norsk rolle i utviklingen av Europas fiskerier være ønskelig, og til beste for alle.

Traktatfestet eiendomsrett til vår andel av fisken og sikkerhet for videreføring av det beste i norsk forvaltning gjør at jeg vil si; medlemskap er et trygt valg for Kyst-Norge. Norsk medlemskap gir større gjennomslag for en bærekraftig forvaltningspolitikk og for sterkere kontroll. Gjennom samarbeid med andre vil vi stå sterkere, som f.eks. i kampen mot ulovlig fiske i Smutthullet eller annet tjuvfiske. Vi vil stå bedre rustet til å sikre en fortsatt forsvarlig forvaltning av silda hvis den gjenopptar sitt gamle vandringsmønster.

For en fiskeripolitisk stormakt er fri markedsadgang til verdens største fiskemarked gull verdt - bokstavelig talt. Det vet dere her i Vågsøy. Det kan bare gå en vei. Skal vi da si nei til dette - skal vi si nei til endelig å få selge fisk tollfritt til 350 millioner kunder?

Blir vi nå endelig kvitt tollene, så vil det kunne gi milliardinntekter og mange nye arbeidsplasser. I dag kan land som Danmark, Nederland og Frankrike bearbeide norske råvarer uten norsk konkurranse. De har sikret seg arbeid og verdiøkning som vi kunne ha hatt i Kyst-Norge. FAFO-rapporten mener norsk fisk har skapt grunnlag for 10-12.000 arbeidsplasser i EU-landene. Det er like mange som vi har i norsk fiskeindustri i dag.

Jeg vet at deler av fiskeriløsningen er møtt med skepsis her i landsdelen, særlig på grunn av resultatet for makrell. Jeg har selv sagt at heller ikke vi er fullt ut tilfreds med den løsningen vi fikk for makrell. Men det betyr ikke at resultatet er dårlig, og jeg synes at deler av næringen slår litt for sterkt på stortromma.

La oss først slå fast at vi ikke har avstått noen kvote til EU-landene. Vi har tvert i mot beholdt den høyeste totalandel vi noen gang har hatt - over

30%. Noen mener vi totalt sett burde ha hatt 50%. Det ville vært fint, men jeg ser ikke hvordan vi kunne få andre land til å gå med på det. Jeg tror ikke at Norge utenfor EU kunne ha gjort noe særlig med det heller.

Så har vi dette med at enkelte EU-land får mulighet til å fiske deler av sine makrellkvoter i norske farvann. De får altså ikke nye kvoter, men mulighet til å fiske noe av det de har i våre farvann. Jeg forstår at dette oppfattes som negativt all den tid norske fiskere har rådet grunnen alene til nå. Men la oss da ikke glemme at det mange oppfatter som negativt i dag kan se ganske annerledes ut om noen år. I dag er makrellen hos oss når den er mest verdt. Men den kan igjen endre vandringsmønster slik at det er vi som vil ha interesse av å ta noe av våre kvoter i andre farvann.

Noen er også usikre på om irer, skotter og dansker vil respektere våre reguleringer og kontrollordninger. Her kan jeg være helt klar: Norsk kystvakt skal stå godt rustet til å sørge for at reguleringer og kontroll som norske fiskere må følge - også skal gjelde for fartøyer fra andre land. Allerede høstens makrellfiske vil merke skjerpert kontroll - her samarbeider vi med næringen for å finne de rette tiltakene.

Sør for 62. breddegrad forvalter vi de aller fleste bestandene sammen med EU. Det er ikke som i Nord der vi eier det meste selv. Derfor er vi så mye mer avhengige av hvordan de andre forvalter, fisker og oppfører seg på havet i Nordsjøen. Det EU-landene gjør og ikke gjør får direkte betydning for oss.

Da må vi spørre; hva kan vi gjøre med det om vi står utenfor? For meg står det klart at vi kan gjøre mye mer innenfor. Som medlem vil vi ikke sitte passivt å se på når kontrollspørsmål diskuteres eller kvoter fastsettes. Det ligger i EU-samarbeidets natur at man ikke setter til side et lands tungtveiende interesser. Og for fiske i Europas nordlige farvann har ingen tyngre interesser enn vi. Deltakelse i EU gir oss en helt ny mulighet til å trekke forvaltningen i Nordsjøen i positiv retning. Vi har ikke for vane å sitte stille når vi brenner for noe. Det vil EU-landene merke.

**

Dette bringer meg til spørsmålet om medbestemmelse. Det er viktig. Retten til å delta der viktige beslutninger fattes har med demokrati å gjøre.

Mitt utgangspunkt er klart; Ingen taler Norges sak bedre enn vi gjør det selv. Vi har mange venner i Europa og vi har mange å dele meninger med. Men aller helst vil vi snakke på egne vegne. Vi vil ha en plass rundt bordet, vi vil ha stemmerett og medbestemmelse. Er det naturlig for Norge å stå og vente på å høre hva de andre har bestemt? Er det rimelig at vi i Norge skal bli orientert av Sverige eller Finland om hva som rører seg i Europa?

I juni undertegnet Russland og EU en meget omfattende samarbeidsavtale. For meg er det unaturlig at det nye Russland samarbeider med Vest-Europa uten at Norge er med - uten at vi kan peke på hva som er

viktig for oss - vi som har felles grense i Nord - og viktige saker på dagsordenen som miljøet på Kola.

EU har valgt ut ombygging av Tsjernobylanleggene som satsingsområde. Det er bra, også for oss. Men vi skulle gjerne få satt reaktorene på Kola på satsingslisten. Det greier vi bare dersom Norden er med og legger fakta på bordet.

EU er der - det kan ingen bestride. Tolv, snart femten - kanskje tyve europeiske land møtes der for å ta beslutninger sammen. Skal vi nå våre mål gjør vi det best ved å gå inn - der meninger formes og beslutninger fattes. Der kan vi - hver dag - fremme våre forslag og argumentere for vårt syn. Vi kan tale vår egen sak. Vi kan støtte andre når vi er enige og si i fra når vi er uenige.

Vår ambisjon skal være å utvikle Europa videre. Det har vi krefter til. Tenk bare på at de fire nordiske landene - med sine 25 millioner innbyggere - vil ha større stemmevekt i EU enn Tyskland med sine 80 millioner!

Når EU-landene møtes sitter det én person fra hvert land rundt bordet. Taletiden er ikke fordelt etter antall innbyggere. Det er hvor gode argumentene er som avgjør om man vil bli hørt.

Å velge å være med i EU er å si fra om at vi vil ha medbestemmelse og merinnflytelse over vår egen framtid. Det er et klart uttrykk for vår selvråderett - å vise flagget der Europas land møtes. Norge hører med der framtiden formes.

**

Så er jeg fremme ved det som er så viktig for mange; hvordan vi best tar vare på samholdet i Norden. La oss ikke glemme at det først og fremst var den svenske og finske søknaden om medlemskap som var avgjørende da Norge besluttet å søke.

Norden bør stå sammen. Det tror jeg vi er enige om. Det har med nærhet og språk og historie å gjøre. Men aller viktigst er følelsen av nordisk samhold - følelsen av å høre til. I 1972 fryktet mange at et norsk ja ville splitte Norden. Hvis Sverige og Finland sier ja, kan det i 1994 bli et norsk nei som skaper skiller mellom oss.

Nå kan Norden endelig finne sammen i et utvidet EU-samarbeid. Dette understreker at ja er det trygge valget. Våre nøytrale naboer Sverige og Finland mener at tiden er inne for full deltakelse i europeisk samarbeid.

Så hører vi i debatten at det ikke gjør noe om Norge står igjen hvis Sverige og Finland følger Danmark inn i EU. Det er til og med de som sier at hvis Finland og Sverige går inn, så blir det enda viktigere at Norge står utenfor - for da kan vi påvirke verden bedre ved å være "et godt eksempel".

Jeg vet ikke om dette er i samsvar med hva livet har lært oss. Er det best å holde seg borte, sitte hjemme - og slik være "et godt eksempel"? Er det

dette som virker i kommunestyret her i Vågsøy - at det er trygt å sitte på utsiden når sakene drøftes og vedtas?

Tenk dere dette bildet: Sverige, Finland og Danmark har full stemmerett i europeisk samarbeid - og ikke Norge. Det ville bli et nytt skille i den nordiske familie - nå når vi for første gang på flere hundre år har muligheten til å stå sammen i Europa.

Har vi noe å vinne på at Sverige og Finland får nærmere politiske og økonomiske bånd til Europa enn Norge? Føles det naturlig å måtte reise til Stockholm eller Helsinki for å få greie på hva EU-landene steller med? Fra 1995 kan vi oppleve at ni av ti vest-europeere er med - og åtte av ti nordboere. Hvis vi ikke skulle kunne ha et forpliktende samarbeid med disse landene - hvor skal vi da finne samarbeidspartnere?

I 45 år har vi hatt sikkerhet som fullverdig medlem av NATO. Noe av det viktigste som nå skjer i NATO er at medlemslandene er enige om at europeerne selv skal ta en større del av ansvaret for sin egen sikkerhet. NATO-landene vil tillegge EU og Vestunionen større sikkerhetspolitisk betydning. Da står det klart for meg at Norge ikke bør bli en annenrangs sikkerhetspolitisk nasjon i Europa. Derfor er det da også så sterke utenriks- og sikkerhetspolitiske grunner for at Norge bør bli fullverdig medlem i EU. Dette er etter Regjeringens syn viktig for Norges fangsiktige interesser.

**

Det er mine tanker rundt de spørsmålene jeg har berørt som har gjort at jeg sier ja. Jeg tror ikke EU -samarbeidet er løsningen på alle våre problemer. Men jeg tror i det store og det hele at vi blir bedre i stand til å møte framtiden om vi er med.

I debatten denne høsten vil vi få høre forskjellige syn. Engasjement og iver hører med. Vi skal ha respekt for hverandre. Selvom striden står om ja eller nei, så er de fleste her i Norge enige om hva vi vil med samfunnet - om hva vi legger vekt på og hvilke verdier vi setter pris på.

De aller fleste av oss - enten vi sier ja eller nei - ønsker en framtid tuftet på solidaritet - rettferdighet - arbeid til alle og trygghet for kommende generasjoner.

Debatten handler om hvordan vi best virkeliggjør våre visjoner for framtiden. Vi går inn i en stor samtale landet rundt om hvor Norge hører hjemme - om hva som er det tryggeste og sikreste valget - om hva som er best for landet og for oss som bor her.

Norge har fått en god avtale. Hvordan vi enn snur og vender på det så er Europas framtid også Norges framtid. For meg er det klart: Vi bør si ja. Vårt ja vil bety mer trygghet for velferd i Norge. Vårt ja vil bety mer trygghet for Norge i Europa.

For vår framtid er det ja som er det trygge valget.